

4.

Gã tí hon nhảy múa

“Này Roku, cậu đang thẫn thờ vì chuyện gì vậy? Đến đây làm một ly đi.” Người vừa mở lời là một gã đàn ông khoác lên mình chiếc áo *nikujuban* phối với quần cộc tím thêu chỉ vàng đang đứng trước thùng rượu. Giọng anh ta nhỏ nhẹ đến lạ kỳ như hàm chứa ẩn ý nào đó, khiến những kẻ say khướt trong quán, cả nam lẫn nữ, đồng loạt hướng sự chú ý về phía nhân vật tên Roku. Đứng tựa lưng vào cột trụ gỗ cách đó một khoảng là bóng người nhỏ con đang quan sát cuộc vui chè chén. Nghe thấy lời mời gọi, Roku chỉ nở một nụ cười thân thiện như thường lệ.

“Tôi không uống nổi rượu đâu.” Cậu trả lời. Những nghệ sĩ diễn xiếc ngà ngà say nghe vậy liền đồng loạt nở một tràng cười rộn rã. Giọng trầm của đàn ông hòa với tông cao của phụ nữ, vang vọng khắp túp lều lớn.

“Chúng tôi thừa biết cậu không uống được rượu. Nhưng hôm nay là một ngày vui lớn. Những khiếm khuyết cơ thể đâu thể ngăn cậu làm một hai ly đâu, đúng chứ?” Người đàn ông mặc quần cộc tím ân cần đáp. Ông ta đang độ tứ tuần, da ngăm đen và sở hữu đôi môi dày.

“Tôi thực sự uống không nổi mà.” Anh chàng nhỏ con vẫn một mực từ chối với nụ cười tươi rói. Anh ta sở hữu cơ thể của một đứa trẻ mười một, mười hai tuổi, trong khi khuôn mặt

mang đầy nét sương gió của tuổi ba mươi. Dáng đầu anh ta trông hao hao búp bê Fukusuke, gương mặt củ kiệu in hẳn những nếp nhăn dài tựa như chân nhện. Đôi mắt to, mũi ngắn và tròn, khuôn miệng rộng tới nỗi tưởng như kéo dài đến tận mang tai mỗi khi anh ta cười. Và cả bộ ria mép đen chằng ăn nhập với phần còn lại của gương mặt. Sắc mặt anh ta xanh xao nhưng đôi môi lại mang màu đỏ thẫm.

“Roku, vậy nếu tôi rót rượu, cậu sẽ uống chứ?” Ohana, mỹ nữ chuyên trình diễn tiết mục giữ thăng bằng trên quả bóng, mỉm cười với khuôn mặt đỏ ửng vì men rượu, cất lời chắc nịch. Theo trí nhớ của tôi, cô ta luôn là chủ đề bàn tán của mọi người trong làng.

Người con trai nhỏ con tò vè ngập ngừng trước ánh nhìn trực diện của mỹ nữ Ohana. Gương mặt anh thoảng ánh lên một biểu cảm lạ kỳ. Phải chăng chàng quái nhân đang xấu hổ trước mỹ nữ? Do dự một hồi, anh vẫn không hề đổi ý và đáp lại bằng câu tương tự.

“Tôi không uống được đâu.” Vẫn là nụ cười quen thuộc đó, nhưng trong giọng nói có chút nghẹn ngào, lời đáp lại lí nhí như thể mắc kẹt trong cổ họng.

“Đừng nói thế nữa! Một ly thôi mà.” Người đàn ông quần tím thản nhiên bước về phía Roku và nắm lấy tay anh. “Giờ thì anh hết đường từ chối rồi nhé.” Vừa nói, ông ta vừa kéo mạnh cánh tay Roku. Anh ta lập tức làm vẻ bẽn lẽn như thiếu nữ mười tám chằng ăn nhập với vai diễn chú hề của bản thân, khăng khăng bám víu lấy cột gỗ, nhất quyết không chịu di chuyển.

“Không! Dừng lại!”

Trước sức kéo của người đàn ông, thanh cột trụ dần cong méo, khiến cả túp lều rung mạnh như thể hứng chịu cơn cuồng phong. Những chiếc đèn ga trên trần cũng theo đó đánh tới đánh lui như xích đu. Anh chàng nhỏ con nhất quyết bám lấy thanh cột trụ, trong khi người đàn ông mặc quần tím vẫn ngoan cố kéo anh ta đi. Khung cảnh này bất giác đem lại cho tôi dự cảm chẳng lành.

“Cô Ohana, mặc kệ tên hề đó, hãy hát một bài đi nào. Nối nhạc lên!” Ngay khi dứt lời, tôi nhận ra người vừa lên tiếng ngồi cạnh tôi là một nhà ảo thuật mang bộ ria mép cong vút hai bên mép. Ông ta nồng nặc đòi cô Ohana biểu diễn. Một nữ nhạc công tập sự say khướt nở nụ cười khiêu gợi và bắt đầu chơi nhạc theo yêu cầu của nhà ảo thuật.

“Cô Ohana, hát đi mà. Khuấy động không khí lên nào. Một đêm duy nhất thôi đó.”

“Vậy để tôi đi lấy nhạc cụ.” Một diễn viên nhào lộn trẻ tuổi cất lời. Anh ta đứng phắt dậy, chạy ngang qua anh chàng nhỏ con và người đàn ông mặc quần tím, rồi leo lên phòng để nhạc cụ trên tầng hai. Không thèm đợi anh chàng diễn viên đem nhạc cụ tới, nhà ảo thuật bắt đầu hát vang và gõ thùng rỗng theo điệu nhạc. Hai, ba cô nàng diễn viên xiếc khác cũng khích lệ nhau cất giọng với giọng điệu đầy bỡn cợt. Nhóm người đang mải chuyện trò riêng cũng dần hưởng ứng theo điệu nhạc rồi đồng thanh hát vang. Trong lúc tôi không chú ý, diễn viên nhào lộn trẻ tuổi đã quay lại với đồng nhạc cụ trên tay: nào là đàn *shamisen*, trống, chiêng, mõ để đệm nhạc cho bài

hát. Một tiết mục hợp xướng được biểu diễn với âm lượng tưởng chừng có thể chọc thủng màng nhĩ, làm rung chuyển không gian bên trong túp lều. Xen giữa từng lời ca là tiếng hò hét lớn cùng tiếng vỗ tay. Toàn bộ mọi người, cả nam lẫn nữ, dần trở nên điên dại trong cơn men nồng. Trong khi đó, anh chàng nhỏ con và người đàn ông vẫn tiếp tục vật lộn. Cuối cùng, Roku chịu buông thanh cột và thoát biến mất với tiếng cười khúc khích như một con khỉ nhỏ. Động tác của anh vô cùng mau lẹ. Người đàn ông mặc quần tím vốn luôn tỏ vẻ coi thường Roku, nay lại bị anh ta chơi một vố bẽ mặt. Ông ta tỏ vẻ bức bối ra mặt.

“Tên hề kia, có chịu đứng lại không?” Ông ta giận dữ la lối, đuổi theo anh chàng.

“Xin lỗi, tôi xin lỗi mà.” Anh chàng mang khuôn mặt ba mươi tuổi đối lập với thân hình bé nhỏ chạy thực mạng, trông y như học sinh tiểu học. Có lẽ anh ta chạy bởi sợ viễn cảnh bị người đàn ông kia nhấn đầu vào thùng rượu nếu để ông ta tóm được. Cuộc rượt đuổi chợt khiến tôi nhớ đến cảnh Carmen bỏ mạng. Khung cảnh Jose và Carmen rượt đuổi nhau trong tiếng la ó, reo hò đầy cuồng nộ từ khán giả trên khán đài trong đấu trường thoáng hiện lên trong tâm trí tôi. Sự liên tưởng này có lẽ được móc nối bởi trang phục của hai người họ. Anh chàng nhỏ con mặc bộ đồ đỏ rực đặc trưng của những chú hề, còn người đàn ông đuổi theo ngay sau lưng mặc một chiếc quần tím. Tiếng đàn shamisen, trống, chiêng, mõ hòa vang với màn hợp xướng như thể đang cổ vũ cho cuộc đuổi bắt của hai người.

“Tóm được nhà ngươi rồi, con quỷ nhỏ này.” Người đàn ông la lớn. Còn anh chàng nhỏ con đáng thương kia thì không ngừng run rẩy khi bị tóm gọn bởi hai cánh tay vạm vỡ của ông ta.

“Đi thôi nào!” Người đàn ông đặt anh chàng nhỏ con lên vai và dẫn anh quay lại bữa tiệc. Mọi người lập tức ngừng hát và hướng sự chú ý về phía hai người. Sự im lặng bao trùm toàn bộ không gian, khiến hơi thở của hai người vang lên rõ mồn một. Không chút chần chừ, người đàn ông nhấc ngược anh chàng và nhúng đầu anh ta vào thùng rượu. Đôi tay tí hon, ngắn cùn của Roku không ngừng vẫy vùng trong không trung. Bóng nước đua nhau nổi lên mặt nước và nổ tanh tách, khiến những giọt rượu vương vãi khắp nơi. Nam nữ trong bữa tiệc với những tấm áo nhuộm đỏ, trắng lẩn vàng nhạt, thậm chí có những người đang trong trạng thái cởi trần, đặt hai tay lên đùi, khom người chứng kiến cảnh tượng trước mắt rồi bật lên những tràng cười rôm rả. Không một ai thèm ngăn trò đùa quái ác này lại. Anh chàng nhỏ con, sau khi uống no rượu, bị lôi ra và ngã sõng soài trên nền đất. Anh nằm co ro và ho khan từng tiếng. Những dòng chất lỏng màu vàng không ngừng rỉ ra từ miệng, mũi và tai anh ta. Như thể cười nhạo trước dáng vẻ đáng thương đó, bài ca chế giễu lại một lần nữa đồng thanh vang lên. Những lời bỡn cợt vô tâm không ngừng lặp đi lặp lại.

Sau khi tràng ho khan đã ngừng hẳn, anh chàng nhỏ con nằm bất động, dáng vẻ không còn sức sống tựa như một xác chết, trong khi cô nàng Ohana vẫn tiếp tục nhảy múa xung

quanh theo điệu nhạc. Đôi chân đầy đặn của người phụ nữ không ngừng bước, nhảy qua đầu chàng trai tội nghiệp.

Tiếng vỗ tay, tiếng trống hòa cùng tiếng mõ tạo nên bản hòa tấu với âm lượng đủ để chọc thủng màng nhĩ của những người bên trong túp lều. Một khoảng thời gian ngắn sau đó, không một người nào giữ được sự minh mẫn nữa. Họ la hét, ca hát như những kẻ mất trí. Cô Ohana vẫn thoăn thoắt biểu diễn những bước nhảy phóng túng, ngẫu hứng tựa như điệu múa của những cô gái người Digan.

Gã tí hon Roku cuối cùng cũng mở được đôi mắt. Khuôn mặt vốn kỳ quái giờ đã bị nhuộm đỏ bởi men rượu khiến bất cứ ai nhìn vào đều tưởng đó là gương mặt của một con khỉ. Anh thở từng hơi khó nhọc và gượng dậy một cách yếu ớt. Khi ngẩng đầu lên, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt là vòng ba của nữ diễn viên, giờ đã mỏi mệt sau màn trình diễn sôi động. Không biết do cố ý hay vô tình, mà cô đào đặt bờ móng ngay trên gương mặt của anh chàng tội nghiệp. Bị đè bởi sức nặng của cô ả Ohana, Roku chỉ có thể thốt lên đầy đau đớn.

Cô đào Ohana, lúc này đã hoàn toàn đắm trong men rượu, thậm chí còn làm động tác cưỡi ngựa ngay trên gương mặt Roku, đôi tay thì không ngừng vỗ vào má anh theo nhịp đàn shamisen. Chứng kiến cảnh tượng đó, tất cả mọi người đều phá lên cười và nổ tràng pháo tay cổ vũ giòn giã. Trái ngược với không khí náo nhiệt bao trùm, anh chàng Roku khi đó bất lực trước sự giày vò bởi sức nặng của cơ thể cô ả Ohana. Anh không tài nào thở nổi và phải chịu đựng tình cảnh sống dở chết dở. Sau một hồi vật lộn, cuối cùng anh ta cũng thoát khỏi vòng kìm

kẹp của cô đào, gượng dậy và rồi chỉ biết nở một nụ cười ngô nghê. Anh thầm than thở: “Đùa ác thật đó”. Và tỏ như mọi thống khổ vừa rồi chỉ là chuyện cỏn con thường ngày.

“Này. Chúng ta chơi trò chuyền bóng đi.” Một nam diễn viên nhào lộn lên tiếng. Mọi người dường như đều hiểu ý nghĩa đằng sau trò “chuyền bóng” ấy.

“Được thôi!” Một diễn viên xiếc khác đồng tình.

“Thôi nào, anh ta chưa đủ khổ sao?” Nhà ảo thuật chen vào, dường như ông ta không thể chịu đựng tiếp những trò dày vò như thế này nữa. Trong túp lều, chỉ có mình ông mặc một bộ vest phối với cà vạt đỏ, nổi bật hẳn lên giữa dàn diễn viên xiếc. Nhưng dường như thanh niên kia không đếm xỉa đến lời của ảo thuật gia và tiến tới bên Roku.

“Ta bắt đầu thôi nào, anh Roku.” Không chút chần chừ, tên thanh niên nhấc bổng anh chàng kém may mắn dậy, rồi vỗ mạnh vào trán Roku. Gã tí hon, lúc này đã không còn chút sức lực chống cự, bước đi chao đảo và loạng choạng như một quả bóng lăn về phía sau. Một thanh niên khác đã đứng đợi sẵn ở nơi Roku bước tới, anh ta kéo Roku về phía mình rồi tiếp tục đánh mạnh vào trán anh. Chàng trai Roku tội nghiệp lại choáng váng quay về chỗ ban đầu. Trò chơi chuyền bóng quái ác này cứ thế tiếp diễn. Tiết mục hợp xướng cùng tiếng đàn shamisen lẫn tiếng mõ dần lạc điệu và tru tréo đến khó nghe.

Roku vẫn cam chịu tình cảnh, thực hiện vai trò của bản thân trong khi duy trì nụ cười thường trực trên môi.

“Dừng cái trò ngu ngốc này lại đi! Chẳng phải giờ là lúc để chúng ta phô diễn tài năng của bản thân hay sao?” Một người

không thể chịu đựng nổi những trò đùa quái ác vội vàng lên tiếng. Những tiếng hò reo lẩn tràng pháo tay như thay cho lời hướng ứng.

“Đừng có biểu diễn mấy trò tầm thường mà hãy trình diễn khả năng của bản thân đi. Được chứ?” Người đàn ông mặc quần tím hét lên tựa như hiệu lệnh.

“Người mở màn sẽ là Roku.” Một người khác góp lời ác ý, và tất cả mọi người đều nổ một tràng pháo tay đồng tình. Người mở màn lúc này, Roku, đang nằm sõng soài trên nền đất và hoàn toàn kiệt sức. Thế nhưng anh ta vẫn chỉ cười trừ, nương theo yêu cầu đó mà không có lấy một lời phàn nàn. Thay vì khóc lóc uất hận bởi bị đối xử đầy ác ý, Roku vẫn chỉ mỉm cười.

“Tôi có trò này hay lắm.” Mỹ nữ say xỉn Ohana bật dậy rồi hét lớn. “Này anh Roku. Hãy biểu diễn ảo thuật đi. Trò trưng thủ cấp mỹ nữ đó.”

“Hả!” Anh chàng nhỏ con Roku nhìn chằm chằm vào gương mặt của Ohana bằng đôi mắt dại đi bởi men rượu rồi cười lớn.

“Anh Roku. Anh thích tôi mà đúng không? Vậy anh sẽ làm theo bất kì yêu cầu nào của tôi chứ? Tôi sẽ đóng vai mỹ nữ chui vào trong cái hộp kia. Anh không thích sao?

“Hô hô, Roku may mắn thật đó!” Tràng pháo tay nồng nhiệt lại một lần nữa nổ lên cùng tiếng reo hò. Mỹ nhân và anh chàng nhỏ con, sự kết hợp kỳ lạ này khiến những kẻ đang say khuất cũng phải phấn khích tột cùng. Đám đông bắt đầu dựng sân khấu và chuẩn bị đạo cụ. Rèm đen được phủ lên mặt trước, trái, phải của sân khấu. Ngay cả sàn cũng được trải thảm đen. Một hòm gỗ trông như cỗ quan tài và một chiếc bàn đã được đem ra.

“Đến giờ bắt đầu rồi.” Tiếng đàn shamisen, tiếng trống, tiếng mõ bắt đầu nổi lên khúc dạo đầu. Người xuất hiện đầu tiên trên sân khấu là cô đào Ohana, sau là anh chàng nhỏ con Roku. Cô đào mặc một chiếc áo nikujuban bó sát. Ngược lại, anh chàng Roku mặc trang phục hế đỏ, rộng thùng thình. Ngay cả lúc này, nụ cười trên môi anh ta vẫn không thay đổi.

“Phát biểu đi nào!” Một người trong đám đông hét lớn.

“Khó khăn quá đi!” Anh chàng nhỏ con thầm than thở, nhưng vẫn cố rặn ra vài lời để nói trước đám đông. “Các vị sắp được chứng kiến tiết mục vô cùng biến ảo. Cô Ohana sẽ bước vào trong chiếc hộp lớn, và tôi sẽ đâm mười bốn thanh kiếm từ mọi hướng vào chiếc hộp. Có vẻ tiết mục như vậy chưa đủ để làm hài lòng quý khán giả, nên tôi sẽ thực hiện màn trảm đầu mỹ nữ và bày lên bàn cho quý khán giả chiêm ngưỡng.”

Những tràng pháo tay hòa nhịp cùng những lời tán dương và giễu cợt khuấy động không khí của khán đài. Đằng sau dáng vẻ ngốc nghếch, anh chàng nhỏ con thực sự sở hữu khả năng diễn thuyết tài tình trên sân khấu. Lối hành văn lẩn âm điệu của anh ta y hệt cách trình diễn trên sân khấu của ảo thuật gia ria mép. Sau khi bài phát biểu mở màn kết thúc, cô đào Ohana bước lên phía trước, cúi chào khán giả hết sức duyên dáng rồi chui vào trong chiếc hộp gỗ lớn tựa cổ quan tài. Anh chàng nhỏ con liền đóng nắp và chốt khóa. Một bó kiếm được đem ra ngay sau đó. Để chứng minh đây không phải kiếm giả, Roku cắm từng thanh xuống mặt đất, rồi đem chúng đâm xuyên qua những lỗ ở mặt trước, sau, trái, phải đã được mở sẵn trên “cổ quan tài”. Mỗi khi thanh kiếm xuyên qua, tiếng kêu gào đầy đau

đớn lại vang lên khiến mọi người không khỏi rợn gáy và kinh hoàng.

“A a! Cứu! Cứu tôi với! Tên khốn này! Tên khốn này thực sự muốn giết tôi! A a! Cứu tôi!”

“Ha ha ha!”

“Tuyệt vời!”

“Nghe y như thật vậy!” Những tiếng hò hét tán dương và tràng pháo tay không ngừng vang vọng với đầy sự thích thú, phấn khích của người xem. Một thanh, hai thanh rồi ba thanh kiếm lần lượt được đâm xuyên qua chiếc hộp lớn.

“Ngươi hiểu ra chưa? Ả khốn!” Anh chàng nhỏ con bắt đầu màn trình diễn. “Ngươi luôn biến ta thành trò hề. Giờ ngươi hiểu nỗi thống khổ của những kẻ không lành lặn rồi chứ.”

“Á! Cứu tôi! Cứu tôi với! Cứu!”

Chiếc hộp lớn cắm đầy kiếm rung lên bần bật tựa như sinh vật sống. Toàn bộ khán giả đều kinh ngạc trước màn trình diễn vô cùng chân thực này và dành những tràng pháo tay không ngớt. Cuối cùng, thanh kiếm thứ mười bốn đã được cắm xuyên qua “cỗ quan tài” . Tiếng kêu gào dần trở nên yếu ớt tựa như tiếng rên rỉ của kẻ đang hấp hối, sau đó chỉ còn những tiếng thở hổn hển mơ hồ. Cuối cùng không còn một âm thanh nào vang lên nữa. Chiếc hộp cũng đã chịu đứng im một chỗ. Anh chàng nhỏ con thở từng tiếng nặng nề và quay mặt hướng về phía “cỗ quan tài”. Vầng trán ướt đẫm mồ hôi khiến bất cứ ai nhìn vào cũng đều ngỡ khuôn mặt đó vừa bị nhấn xuống nước. Roku chỉ đứng đó, toàn thân đông cứng trong suốt khoảng thời gian dài. Không chỉ riêng anh, toàn bộ khán giả cũng không ho he lấy

một lời, khán đài như được bao trùm bởi bầu không khí tĩnh lặng đến nghẹt thở. Âm thanh duy nhất phá tan sự ngột ngạt này là tiếng thở của một gã nát rượu.

Sau một hồi, Roku từ từ cúi người nhặt thanh đao đã được chuẩn bị sẵn. Lưỡi đao rộng, có nhiều lớp răng cưa tựa như thanh long đao. Anh cầm thanh đao xuống sàn để kiểm chứng độ sắc rồi mở tháo khóa và nắp hộp. Ngay khi anh cầm thanh đao chém một đường, phía bên trong chiếc hộp phát ra tiếng động sὸn gai ốc, tựa như tiếng một người vừa bị cắt cổ. Tiếp đến, Roku ném thanh đao đi và giấu một thứ không rõ vào trong tay áo, đi đến chiếc bàn gần đó và đặt nó lên trên mặt bàn. Khi anh bỏ tay áo ra, thứ lộ diện chính là cái đầu cùng khuôn mặt tái nhợt của cô đào Ohana. Từ miệng vết chém, dòng máu đỏ tươi chảy thành từng dòng. Trong khán đài khi đó, không một ai dám tin rằng thứ chất lỏng đang chảy loang lổ đó chỉ đơn thuần là mực phẩm màu.

Tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh lập tức chạy dọc sống lưng và xộc thẳng lên đỉnh đầu. Thực ra, tôi biết rõ, trong hộp có hai tấm gương lắp vuông góc, mở ra một lối đi nhỏ phía dưới sàn sân khấu để cô Ohana có thể thoát ra. Mánh khóe này vốn không hề hiếm hay phức tạp, nhưng tôi vẫn tự hỏi liệu nguồn cơn nỗi sợ hãi và bất an của bản thân có phải đến từ người biểu diễn là anh chàng nhỏ con kia? Đắm mình trong nền đèn tối, anh chàng nhỏ con trong bộ đồ chú hề đỏ chót đang đứng ở vị trí được đánh dấu bằng chữ *Đại* trên sàn. Nằm lăn lóc ngay bên cạnh chân của anh ta là thanh đao nhuốm máu ban nãy. Anh nhìn khán giả và nở một nụ cười rạng rỡ không thành

tiếng. Tuy nhiên một thứ âm khẽ vang lên từ hướng đó, giống như tiếng hai hàm răng trắng toát của anh ta đang va lập cập vào nhau. Sự im lặng vẫn tiếp tục bao trùm khán đài. Toàn bộ khán giả quay sang nhìn nhau và nhận ra nét kinh hoàng như vừa chứng kiến một thứ khủng khiếp trên gương mặt của những người xung quanh.

Người đàn ông mặc quần tím đột ngột nhấc người dậy rồi tiến hai, ba bước về phía chiếc bàn. Ông ta quả nhiên không thể chịu đựng nổi cảm giác khó chịu ngập tràn không gian hiện giờ nữa.

“Hô hô hô.” Giọng cười của phụ nữ đột ngột vang lên. “Màn trình diễn của anh Roku quả thật rất tuyệt vời phải không? Hô hô hô.” Giọng nói này rõ ràng là của cô Ohana. Gương mặt tái nhợt nằm trên bàn kia thực sự đã cười.

Gã tí hon Roku lập tức dùng tay áo che cái đầu và đem nó ra phía sau bức màn đen, bỏ lại chiếc bàn đạo cụ phía sau. Khán giả lúc này mới trút được tiếng thở dài sau trải nghiệm nghẹt thở từ màn trình diễn mà Roku đem lại. Ngay cả ảo thuật gia thực thụ trong đoàn diễn cũng chỉ biết trợn mắt, há hốc miệng trước tiết mục vừa được chứng kiến. Cuối cùng, những tiếng hò reo dần vang lên đây đó, rồi rền vang như sấm dội, làm rung chuyển cả không gian.

“Nâng anh chàng này lên nào!” Nghe theo lời kêu gọi, mọi người kéo nhau lên sân khấu, tiến tới phía sau tấm màn đen. Trong đám đông, những kẻ say rượu chân đầm đá chân chiêu vấp ngã nhanh nhản trên mặt sàn. Một vài kẻ gượng dậy lại tiếp tục loạng choạng bước theo đám đông. Những kẻ nát rượu khác

thì nầm la liệt quanh những thùng rượu rỗng tựa như những con cá ngừ bị bỏ lại chợ cá.

“Này, anh Roku.” Giọng ai đó từ phía sau tấm màn vang lại.

“Anh Roku không cần phải trốn nữa đâu. Ra đây đi mà.”

Thêm một người nữa cất tiếng gọi.

“Chị Ohana ơi.” Một cô gái lên tiếng, tuy nhiên không nhận được bất cứ phản hồi nào.

Tôi chợt rùng mình kinh hãi. Liệu tiếng cười lúc trước có thực sự là của cô Ohana không? Lẽ nào anh chàng nhỏ con bí hiểm kia đã thật sự chặn lối thoát hiểm dưới sàn và tự tay giết hại rồi đem đầu của cô ấy ra trưng là sự thật? Nếu vậy, giọng nói vừa rồi không thể nào là của người chết đúng không? Những kẻ này có biết tới nghệ thuật nói tiếng bụng không? Đó là thứ kỹ thuật mà người sử dụng sẽ phát âm thanh từ bụng trong khi không thay đổi khẩu hình miệng, từ đó đánh lừa thị giác, khiến ta nghĩ những thứ vô tri vô giác thực sự biết nói. Phải chăng, tên quỷ nhỏ kia đã ghi nhớ nầm lòng kỹ thuật này?

Tôi bỗng nhận thấy một làn khói mỏng đang len lỏi trong căn lều. Thứ khói này khác với loại mà các nghệ sĩ dùng trong biểu diễn. Ngay lập tức, tôi lao tới góc sau hàng ghế dưới khán đài, và quả nhiên đúng như tôi dự đoán. Một ngọn lửa đỏ rực đang bùng cháy tại mép lều. Có vẻ như ngọn lửa có chiều hướng dần lan ra tứ phía và sắp sửa nhấn chìm cả túp lều trong biển lửa. Tôi nhanh chóng chạy xuyên qua tấm vải rực cháy và lao ra khoảng đất trống rộng lớn bên ngoài. Ánh trăng từ trên cao soi tỏ cả một cánh đồng bao la. Tôi chạy thực mạng tới một ngôi nhà gần nhất, và khi ngoái lại, tôi trông thấy một phần ba túp

lều đang đỏ rực. Ngọn lửa dần lan tới những trụ đỡ và khu vực khán đài trong đó.

“Ha ha ha.” Tiếng cười điên loạn của những diễn viên xiếc say xỉn vọng ra từ trong màn lửa. Phía xa xa nơi đỉnh đồi, bóng hình một đứa trẻ đang nhảy múa khi bóng trăng vẫn soi tỏ sau lưng. Cậu ta cầm một thứ hình tròn giống quả dưa hấu và múa máy như thể đang chơi đèn lồng. Tôi chỉ có thể đứng trơ ra nhìn bóng hình đó và để mặc nỗi sợ hãi cùng cực choán lấy tâm trí. Khi đôi chân không ngừng nhảy múa, cậu ta đưa thứ hình thù tròn trĩnh đó lên miệng bằng cả hai tay rồi cắn như ăn một miếng dưa hấu. Cậu ta cứ thế nhảy múa đầy vẻ phấn khích và lặp lại chuỗi hành động. Đưa thứ tròn trĩnh ra rồi ghé sát và cắn. Bóng hình đó vùi mình trong ánh trăng và nổi bật giữa màn đêm đen nghịt. Dưới ánh sáng rọi tỏ, tôi có thể thấy rõ một thứ dung dịch đen ngòm đang chảy thành dòng từ thứ có hình thù tròn trĩnh kia và cả từ miệng của cậu ta nữa.